

fæller meget vel kunne samle Underskrifter paa Adressen, selv om de ikke betragte det af Folkethinget vedtagne Lovforslag om kommunal Valgret for ugifte Kvinder (til hvilket Styrelsen henviser) som noget væsenligt Fremskridt.

Jo stærkere og mere omfattende den Kvindebevægelse bliver, der bærer Adressen om Kvinders Deltagelse i det kommunale Liv ind i Rigsdagen, desto snarere vil ogsaa Ønsket om det mere omfattende Fremskridt blive virkeliggjort.

Den Fremgangsmaade, som Kvindesagens Venner paa Thinget i sidste Rigsdagssamling fulgte, var den, at fremsætte ganske smaa og beskedne Ønsker. Naar det nu viser sig, at end ikke de beskedneste Krav — paa den offentlige Rets Omraade — kunne opnaa Tilslutning i det nuværende Landsting, kan der maaske ad Aare være Grund til at stille Kravet fuldt ud. Derom kan der imidlertid være forskellige Meninger. Men *derom afgjøres der heller intet ved Adressen*. Hvad der ved denne skal opnaas, er kun at vise, om de danske Kvinder slutte sig til Hr. Ploug og hans Meningsfæller, eller om de begjære at komme til at deltage i den kommunale Virksomhed, være sig nu i snævrere eller videre Omfang. Har Landstinget ramt Kvindens Tankegang, da det vedtog at bortfejle selv de beskedneste Forslag om kommunal Valgret for Kvinder med den Erklæring, at en saadan Valgret ikke vilde være i Kvindernes Interesse? Det er dette Spørgsmaal, som de danske Kvinder i Sommer skulle besvare ved deres Tilslutning til den udsendte Adresse. Her er ikke Spørgsmaal om noget mindre eller noget mere. Her er kun Spørgsmaal om selve Principet, den almindelige Grundsætning. Hvis Kvinderne nu lægge Hænderne i Skjødets, da kunne de ikke forlange eller vente, at deres Talsmænd i Rigsdagen og Pressen skulle vedblive at arbejde for denne Sag. Da faar jo Hr. Ploug Ret i, at Kvinderne i deres store Flertal slet ikke bekymre sig om de Retligheder, altfor ivrige Venner ville forskaffe dem. Vi tro derfor, at det vilde være en stor Fejl, om Kvindesagens fuldt bevidste og derfor mere fordringsfulde Venner ved denne Lejlighed vilde holde sig tilbage. At være lunken overfor mindre Fremskridt er næppe Vejen til at faa de større. Men — vi gjentage det — her er forøvrigt ikke Tale om at vælge mellem større og mindre Fremskridt, men om Fremskridt paa den ene Side og fuldstændig Stillestaaen paa den anden. Her